

— А трѣбва, Чочко, лястовичкиѣ да бързатъ, защото дойде ли септемврий, чукне ли есенѣта, между тѣхъ вече нѣма малки и голѣми. О, не! Тѣ сж тогава равни, събиратъ се всички на ятѣ и пърръ! — хвъркатъ: — летятъ презъ планини и морета, отиватъ въ топлиѣтѣ страни, да прекаратъ зимата. А топлиѣтѣ страни сж далече, мило момче. За да се иде тамъ, трѣбва да се прелети Средиземното море, което е много голѣмо. И горко на ония млади лястовички, които сж нѣмали време да се научатъ добре да хвърчатъ! Тѣ се уморяватъ, когато прехвъркватъ морето, падатъ и се удавятъ

Чочко ме погледна съ натжжени очи. Да, той е добро дете: има меко сърдце.

— Е, Чочко, разбра ли сега, защо лястовичкиѣ бързатъ толкова и защо работятъ все тъй, както ги гледашъ?

— Тѣ не ядатъ ли сега, като иматъ толкова работа?

Ха-ха-ха, миличкиятъ Чочко! Той би се съгласилъ да работи, като тѣзи лястовички, стига да го не кара майка му да яде . . . Не, приятелю, между птичкиѣ нѣма глезлювци!

— Който работи, трѣбва много да яде, момченце! Лястовичкиѣ сега работятъ, затова тѣ биха изгълтали даже и тебе. Ето, погледай!

Всѣка отъ лястовичкиѣ щомъ налепѣше на гредата, каквото е донесла, веднага хвъркваше като стрела навънъ, но не се втурваше по работата си, а почваше да лжкати нагоре-надолу около нашата вила. Чочко следѣше любопитно.

Сѣдѣше ли се Чочко защо прави това лястовичката?

— Мухички лови, бре момченце! Пълни си коремчето. Защото лястовичкиѣ не чакатъ, като тебе, мамичка да ти втикава зальци въ устата — ха-ха-ха!

Чочко си натисна нослето съ копчето на палтото ми. Глезлю!

— Ами да ли би се сѣтилъ, Чочко, защо лястовичкиѣ не строятъ гнѣздата си по горитѣ, а се свиратъ все въ хорскиѣ кжши?

Чочко ме загледа пакъ любопитенъ. Той не знае, колко опасности има за едно птиче гнѣздо въ гората! Нѣкои змии

много обичатъ птичитѣ яйца. Сжщо и невестулкитѣ. А когато се излюпятъ малкиѣ птички, колко още врагове острятъ жѣбъ на тѣхъ въ гората!

— Пъкъ хората обичатъ лястовичкиѣ, мило момче, пазятъ имъ пиленцата, и затова тѣзи прелетни птици строятъ своитѣ гнѣзда все изъ хорскиѣ кжши.

Тъкмо говорѣхъ това и ето, на чардака при насъ дойде старата ни хазайка. Още като влѣзе, тя се вторачи сърдито въ лястовичето гнѣздо.

— И-ихъ, тѣзи лястовички, — викна: — нѣма да сумясатъ, че не имъ е тука мѣстото.

Тя веднага се качи на столъ и събори гнѣздото — съвсемъ го изтри отъ гредата! Мене ми докривѣ много. А Чочко изпищѣ, каточели го боднаха съ игла . . . Но хазайката се размѣ съ гласъ. И ми посочи една тенекия, закована пакъ о гредата, но въ единъ жгълъ на страни.

— Ей, онази тенекия. — каза тя. — Заковахъ я нарочно, да си строятъ гнѣздо лястовичкиѣ.

И се обърна пакъ къмъ Чочко:

— Може ли да ги оставишъ срѣдъ чердака, Чочко! Нали всички обѣдваме тукъ? Ще ни измърсятъ трапезата.

Да, наистина, госпожата бѣше права! Ние гонѣхме отъ чердака тукъ кученцата, кокошките, че и децата, само за да не мърсятъ. Прочие, биваше ли да оставимъ лястовичкиѣ и то тъкмо срѣдъ салона?

— Така, мойто момче, ти трѣбва да разберешъ, че за всичко има редъ! — заговорихъ азъ. — Да, дори и на лястовичкиѣ не е позволено да вършатъ, кжде каквото си щатъ. Ето, госпожата се е погрижила и за тѣхъ: заковала имъ е оная тенекия на страни, тамъ да си построятъ гнѣздо. И тѣ ще се сумясатъ, само да видишъ! Лястовичкиѣ сж умни и послушни, Чочко. Тѣ ще разбератъ, че госпожата ги пжди отъ тука, само за да идатъ на тенекията.

Но Чочко бѣше вече сърдитъ. И не искаше да слуша: той скърши вратъ и забърза по стълбитѣ надолу.

А лястовичкиѣ, наистина, разбраха. По обѣдъ ги нѣмаше никакви. Но при-